

ACCIO

Setmanari d'Esquerra Republicana

Portantveu del Centre Republicà Català

Redacció i Administració: Francesc Layret, 21

ANY XV

BADALONA. 29 DE JULIOL DE 1933

NÚM. 639

Disciplina

Els reglaments d'un partit són com la constitució d'un estat i les lleis que s'en deriven. És inconcebible un estat sense constitució i lleis suplementàries. Tampoc no és possible l'existència d'un partit sense estatuts i reglaments. Sense disciplina la vida s'ens faria impossible. Sense disciplina no existiria cap organització, menys una de política. Com més gran i extens és un organisme més disciplina necessita, perquè funcionin bé totes les seves articulacions. La constitució d'un estat representa els ciutadans, i sortir-se d'allò que disposa és delictiu i pot arribar a ésser criminal. Si els que vulnereu les lleis són els governants, hom els qualifica de traïdors, perquè llur disciplina perjudica la moral i el crèdit del país, al qual pot portar a la ruïna. Si els governants són negligents o ineptes, la salut del país reclama llur separació del govern.

El mateix passa amb les organitzacions polítiques. No respectar l'essència ni els reglaments del partit és afeblir-lo per emmalaltir-lo. Si l'indisciplinat, millor dit, si el que se surt d'allò que disposen els reglaments és un militant, cal expedientar-lo i castigar-lo, si convé; si els que vulnereu el reglament és un organisme superior, cal disoldre'l i si hi ha lloc expulsar-ne els individus responsables considerant-los uns traïdors als principis del partit. Com més alt sigui el delinqüent més càstic mereix perquè la traïció és més greu.

Sovint la indisciplina naix en l'organisme superior que amb la seva negligència l'ha fomentat hi ha fet que s'estengués fins a la última rel. Aleshores no es poden precisar els culpables, però si bé en aquest cas no sembla haver-hi tanta gravetat, és també indubtable que el caoticisme que s'hi estableix pot també arribar a la destrucció del partit.

Per enfortir un partit cal disciplina. Un partit serà fort com més disciplinat sigui. Un partit

gran sense disciplina s'enruna, i si no s'enruna, deixa d'ésser un partit per convertir-se en una mena d'agrupament pseudoindustrial, posem per cas. I és quan la traïció es més greu, perquè no solament es traicionen uns ideals, i aleshores cal separar-s'en el més ràpidament possible, fugir-ne com de la lepra.

Sabut és que la lepra vol ficar-se en els cossos sans per trobar-hi millor pastura. Diuen que és una malaltia molt dolenta que produïx molt mal estar i com nosaltres sentim una certa angunia i una picor estranyes, tenim por de la lepra, de la sarna i de tota aquella classe de paràsits capaços d'arruïnar un cos. Consultem els metges, però entretant, prenem totes aquelles mesures profilàctiques que el cas requereixi, no fos cas que entre els metges hi hagués algun paràsit i ens certifiqués una excel·lenta salut.

Defensem-nos de la lepra. Mal expressat, siguem disciplinats. Per bé que per damunt de tot, col·lectivament parlant, cal ésser fidels als nostres ideals republicans catalanistes d'esquerra. No podriem pas viure on no es respectessin aquells principis i no hi hagués disciplina.

Arribistes i oportunistes, reaccionaris que es volen fer passar per homes d'esquerra, gent que necessita salvar la seva situació econòmica esdevinguda greu per negligència i ineptitud confiant massa amb els trucs i procediments túbols—i volen administrar els interèsos d'un poble!!!—d'altres que volen consolidar la pròpia; gent que si demà manen els carlins el faltará temps per a ficar-s'hi i si manen els comunistes hi aniran correns, recolzats per d'altres de llur condició, blasmen contra el Centre Republicà Català perquè, republicans d'esquerra de tota la vida, defensan amb energia els principis republicans d'esquerra.

El poble senyalarà els indesitjables.